

El Papa, amb els bisbes catalans

▶ Els bisbes catalans varen tornar de la visita *ad limina* molt ben impressionats pel clima de germanor i de col·laboració —o *col·legialitat*— que crea el papa Francesc a les reunions. El 7 de març, el Sant Pare va mantenir una reunió de treball

d'una hora i mitja de durada amb els nostres bisbes. Entorn de Francesc, i d'esquerra a dreta, els bisbes o arquebisbes, són: Xavier Novell (Solsona), Francesc Pardo (Girona), Salvador Cristau (auxiliar de Terrassa), Josep Àngel Saiz (Terrassa), Agustí Cortés (Sant Feliu), Sebastià Taltavull (auxiliar de Barcelona), Lluís Martínez Sistach (Barcelona), Jaume Pujol (Tarragona), Joan Enric Vives (Urgell), Joan Piris (Lleida), Romà Casanova (Vic), Enric Benavent (Tortosa), Carles Soler (emèrit de Girona) i Jaume Traserria (emèrit de Solsona).

GLOSSA

L'àvia que prega i estima

Una àvia, superada la vuitanena, recordava com ella i el seu marit van educar els fills en la fe. Els van acompanyar en el seu creixement humà i cristià. Amb el temps van veure, amb dolor, com alguns d'ells s'havien allunyat de la pràctica de la fe rebuda. Són bones persones, preocupades pels altres, que han educat els seus fills amb seny, els han donat bons principis i molts referents implícitament cristians.

El seu marit traspassà fa uns anys. Ella ha continuat participant cada setmana en l'eucaristia dominical i procurant que la seva vida sigui un testimoni acollidor de vida cristiana. Els fills i els néts ho respecten i, si cal, hi col·laboren apropant-la a l'església. Fa uns dies, un dels néts, universitari, li manifestà que ell se sentia creient i que estava pensant seriosament si no hauria de preparar-se per rebre els sacraments del baptisme, l'eucaristia i la confirmació, els sacraments de la iniciació cristiana. Estava disposat a seguir una catequesi adequada a la seva edat.

L'àvia va rebre amb emoció aquesta confiança i n'ha donat gràcies a Déu. Ha pregat tantes vegades pels fills i les seves famílies, perquè retornin a Jesús i als fonaments de la fe que van rebre en el marc familiar! La constància de l'àvia en la pregària confiada, l'obertura d'a-

quest jove al Déu que passa i torna a passar, l'han disposat a respondre'n a la iniciativa, acollint el do de Déu en la força dels sacraments i apropant-lo a una comunitat eclesial, inserida en la mare Església, per rebre els fonaments que l'ajudin a néixer a la vida cristiana. En aquesta fase de preparació, el catecumenat, el jove s'aproparà a la Paraula per acollir-la i fer-ne vida pròpia; rebrà la necessària formació fonamentadora; aprofundirà la vivència personal en la pregària que acostia a Déu i en el servei que neix de l'amor, i aprofundirà la dimensió comunitària en la celebració, tot apropant-se a la litúrgia. Culminat el procés, naixerà a la fe pel baptisme, enfortit per la confirmació i pel pa de la vida que és l'eucaristia. Participarà de la filiació divina de fill de Déu Pare, de germà de Jesucrist. «Pel baptisme hem mort i hem estat sepultats amb Ell, perquè així com Crist, per l'acció poderosa del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida» (Rm 6, 3-11).

Però no ho oblidem: darrera d'aquesta conversió hi ha l'àvia, que ha pregat i prega amb constància i amb afecte incondicional i que, amb el testimoniatge de la coherència personal, de ben segur que ha influït en moltes persones... i aquesta vegada, en el seu nét.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Tornant de la *Visita ad limina*, en comunió amb el Papa Francesc!

Els dies 3 al 8 d'aquest mes he viscut a Roma unes jornades realment emotives, durant la *Visita ad limina Apostolorum*, juntament amb els Bisbes de Catalunya, prop del Sant Pare Francesc i els dicasteris de la Cúria. Han estat dies de fe viscuda, dies de revifar l'esperança i dies plens de joia cristiana. El Papa Francesc ens ha animat a viure l'*Evangelí de l'alegria!* Dies de comunió fonda amb el Papa i entre nosaltres. Sobretot us vull destacar la trobada fraternal amb el Successor de Pere, asseguts al seu voltant, parlant distesament de moltes qüestions. Us puc dir que la passió per anunciar l'Evangelí de la misericòrdia així com l'amor pels sacerdots, pels laics, pels pobres, pels joves... omple el cor del Papa. I ens el comunica als bisbes. També la seva preocupació pel moment tant dolorós de crisi econòmica i d'atur juvenil, l'amor compassiu per tots, i la seva sol·licitud pels pobres, els necessitats, els ancians, els infants... demanant-nos iniciatives concretes a les Diòcesis de caritat efectiva.

Han estat dies de celebració als llocs sants de Roma, prop dels sepulcres de Sant Pere i de Sant Pau, on he pregat per tota la nostra estimada Diòcesi d'Urgell. I amb tots els Bisbes hem proclamat la nostra fe catòlica a la Basílica de Sant Sebastià, i a Sant Bartomeu de l'illa Tiberina, on hi ha el memorial dels màrtirs del segle xx. Aquí hi vaig portar ple d'emoció les relíquies dels nostres sacerdots màrtirs Mn. Josep Tàpies i companys, que ara estaran allà testimoniant la fe i la fidelitat fins a la sang, juntament amb tants altres reliquiariis de màrtirs que ens esperonen a ser fermes i entregats, fins a la mort.

Ales Congregacions de la Cúria Romana, que ajuden el Sant Pare en el govern de l'Església universal, hem pogut compartir el que nosaltres vivim i contrastar-ho amb el treball que la Cúria va disposant, amb bona acollida i amb comprensió per a les nostres realitats: doctrina de la fe, culte diví, bisbes, clergat i seminaris, vida consagrada, laics, cultura, mitjans de comunicació social, família, nova evangelització, Secretaria d'Estat... Compartir amb germans que més enllà dels tòpics estan ben preparats i són treballadors, aporten una rica experiència d'universalitat i coneixen la vida i els reptes actuals de l'Església. Ha estat, doncs, una impressió de comunió viva. L'Església és comunió, i ens arreplega en Déu mateix, que és Trinitat!

Ara que es compleix un any de la seva elecció, preguem units pel Papa Francesc, pel seu ministeri de confirmar en la fe els germans, per la seva fortalesa al capdavant del Poble de Déu, guiant-lo i animant-lo constantment en l'alegria i l'esperança. Els bisbes de Catalunya vam començar al seu costat la Santa Quaresma, amb la processó de Sant Anselm a Santa Sabina i l'Eucaristia d'inici del temps de conversió i camí vers la Pasqua. Una experiència única... Vaig mirar de tenir el pensament en tots vosaltres, els fidels diocesans; us duia amb mi, ja que com diu Sant Ignasi d'Antioquia, «on hi ha el bisbe, allí hi ha la comunitat; i així mateix, on hi ha Jesucrist, allí hi ha l'Església catòlica» (Esm. VIII,2).

Visquem a fons aquesta Quaresma! Déu ens obre els seus braços i ens acull misericordiós, a casa seva. Renovem-nos i renovem el nostre amor!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

► **SÍLVIA AULET**

Turisme autèntic

El turisme religiós és un fet que ja es donava a l'antiguitat, però és avui quan es formula. Ens trobem en un moment important d'estudi i de reformulació dels reptes que suposa aquesta nova faceta del turisme. «El ressorgiment de l'interès pel turisme religiós està motivat per la recerca d'espiritualitat i per la manca d'espais de reflexió en una societat que viu uns moments molt complexos», assegura la professora de la Facultat de Turisme de la UdG i mare de família Sílvia Aulet.

Com pot canviar una persona una experiència de turisme religiós?

El viatge sempre hauria de ser una experiència transformadora i en el cas del turisme religiós encara més. Un lloc sagrat ens pot impactar de maneres diferents: per la seva bellesa, per la seva immensitat, grandiositat... De vegades no ho sabrem explicar, però quelcom es remou en el més profund i això ens fa acostar al transcendent, a la vegada que ens obre un procés de reflexió interior que ens hauria de permetre tornar a casa com a persones millors.

I com aconseguir l'autenticitat?

Tot desplaçament requereix d'unes infraestructures i sembla que com més mercantilitzem l'experiència menys autèntica serà. És important que l'experiència, més enllà de l'entorn, sigui directa i sense interferències ni intermediaris.

El turisme religiós ha de ser evangelitzador?

Sí. La pastoral de santuaris defineix l'evangelització com una de les seves missions. I si definim santuari com a punt d'arribada d'un pelegrinatge queda clara la relació. Però sempre s'ha de fer des del respecte cap a les persones que ens puguin visitar que siguin d'altres confessions religioses.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Pablo VI y la civilización del amor

Frente a las políticas económicas abiertamente injustas y poco solidarias que predominan en las relaciones internacionales, numerosos grupos cristianos e Iglesias intentan promover una cultura de la fraternidad y de la solidaridad, y presentan la práctica de la caridad y de la justicia como una opción eficaz y coherente, buscando presentarla con un lenguaje de credibilidad.

El reino de Dios, que parece tener una connotación más espiritual y religiosa, se transforma en la civilización del amor cuando hablamos de los ciudadanos que actúan y construyen el futuro común movidos por el amor de Dios y por su amor a Dios.

Pablo VI expresaba su convicción con estas palabras: «¿Soñamos tal vez cuando hablamos de la civilización del amor? No, no soñamos. Los ideales, si son auténticos, si son humanos, no son sueños, sino deberes. Especialmente para nosotros, cristianos.

Recordemos las palabras de un gran Padre de la Iglesia, san Ireneo de Lyon: «La gloria de Dios es el hombre vivo». Un hombre dedicado a la política debería tener en cuenta que la riqueza principal son los hombres y que debe dedicar su esfuerzo a conseguir su felicidad.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

La importancia de los abuelos

No quiero referirme aquí al apoyo económico que pueden brindar los abuelos a los padres en estos tiempos de crisis económica, sino a su importante apoyo afectivo y moral. Los abuelos desempeñan un importante papel en la familia, pero siempre y cuando sepan estar en su sitio.

Vaya por delante una necesaria puntualización: son los padres los responsables de educar a los hijos, no los abuelos. Pero en algunas situaciones, los abuelos tienen que tomar el control de la educación de los nietos porque no hay otro remedio.

También pueden tener un papel coeducador, como colaboradores de los padres en la educación de los hijos, sus apreciados nietos. Pero siempre y cuando sigan la misma línea educativa que han trazado los padres.

A modo de conclusión, los abuelos (en cuyo hermoso colectivo me encuentro) tenemos que saber estar en nuestro sitio sin meternos donde no nos llaman y, a veces, teniendo que mordernos la lengua. Al respecto, mire la contundente frase que acuñó Ernest Hemingway: «Se necesitan dos años para aprender a hablar y sesenta para aprender a callar». Esto lo cumpliremos siempre y cuando estemos en casa ajena, porque en la propia o cuando los padres no estén presentes... ¡Mandamos nosotros, los abuelos!

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un captaire a missa

L'altre dia, al bus, vaig sentir que una senyora li deia a una altra: «Vaig anar al concert d'orgue de l'església i després deien missa. I m'hi vaig quedar.»

A l'església que vaig, sovint hi ha un captaire que demana a l'entrada i a la sortida. Però un dia —sorpresa!— va entrar just abans que comencés la celebració. Ben segur que feia molt de temps que no entrava a l'església, perquè va entrar i es va agenollar amb les mans unides, com s'ensenya de fer als infants.

Ell mirava la gent i repetia allò que feien. Si es posaven drets, ell s'aixecava; si s'asseien, ell s'asseia. Però va arribar un moment d'incertesa per a ell, perquè mentre uns s'agenollaven, altres romanien drets. Ell va optar per asseure's, però en el moment de la consagració es va agenollar. Vaig veure que feia cara d'estranyesa quan uns rebien la comunió agenollant-se i d'altres ho feien drets.

Però difícilment oblidaré la cara d'alegria i de joia gens dissimulada que tenia quan va veure que es podia asseure i que podia participar en un acte en el qual no era un marginat. És més, em va agradar que, en el moment de la pau, els que eren a prop d'ell li varen donar la mà.

Ramon Sanclimens
Professor jubilat

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Benjamí, diaca i màrtir (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, verge romana i màrtir; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Venanci, bisbe i màrtir; sant Hug, bisbe; santa Teodora, màrtir; beat Nuño Álvares Pereira, religiós carmelità.

2. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fundador Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

3. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Sixt I, papa, màrtir; sant Nicetas, abat.

4. ■ Divendres [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, religiós franciscà.

5. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, verge i màrtir; santa Maria-Crescència Höss, verge franciscana.

6. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o bé: 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i màrtir; sant Guillelm, abat.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 16,1b.6-7.10-13a)

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei». Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor digué a Samuel: No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.»

Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap». I Samuel afegí: «No queda cap més fill?». Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat». Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí». Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell». Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna; / em guia per camins segurs, / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,8-14)

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometen en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 9,1-41) (versió abreujada)

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement, escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè». Aquest nom significa «Enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vàiem assegut captant?». Uns responien: «Sí que és ell». Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla». Ell digué: «Sí que el sóc.»

Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig». Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu». Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?». I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?». Ell contestà: «Que és un profeta.»

Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?». I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?». Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?». Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu». Li diu ell: «Hi crec, Senyor». I l'adorà.

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 16,1b.6-7.10-13a)

En aquellos días, el Señor le dijo a Samuel: «Llena la cuerna de aceite y vete, por encargo mío, a Jesé, el de Belén, porque entre sus hijos me he elegido un rey.» Cuando llegó, vio a Eliab y pensó: «Seguro, el Señor tiene delante a su ungido.» Pero el Señor le dijo: «No te fijes en las apariencias ni en su buena estatura. Lo rechazo. Porque Dios no ve como los hombres, que ven la apariencia; el Señor ve el corazón.»

Jesé hizo pasar a siete hijos suyos ante Samuel; y Samuel le dijo: «Tampoco a estos los ha elegido el Señor.» Luego preguntó a Jesé: «¿Se acabaron los muchachos?» Jesé respondió: «Queda el pequeño, que precisamente está cuidando las ovejas.» Samuel dijo: «Manda por él, que no nos sentaremos a la mesa mientras no llegue.» Jesé mandó a por él y lo hizo entrar: era de buen color, de hermosos ojos y buen tipo. Entonces el Señor dijo a Samuel: «Anda, úngelo, porque es este.» Samuel tomó la cuerna de aceite y lo ungió en medio de sus hermanos. En aquel momento, invadió a David el espíritu del Señor, y estuvo con él en adelante.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

Jesús guareix un cec. Il·lustració d'un manuscrit bizantí

🗣️ Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,8-14)

Hermanos: En otro tiempo erais tinieblas, ahora sois luz en el Señor. Caminad como hijos de la luz —toda bondad, justicia y verdad son fruto de luz—, buscando lo que agrada al Señor, sin tomar parte en las obras estériles de las tinieblas, sino más bien denunciadlas. Pues hasta da vergüenza mencionar las cosas que ellos hacen a escondidas. Pero la luz, denunciándolas, las pone al descubierto, y todo descubierto es luz.

Por eso dice: «Despierta, tú que duermes, levántate de entre los muertos, y Cristo será tu luz.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 9,1-41) (versión abreviada)

En aquel tiempo, al pasar Jesús vio a un hombre ciego de nacimiento, escupió en tierra, hizo barro con la saliva, se lo untó en los ojos al ciego y le dijo: «Ve a lavarte a la piscina de Siloé» (que significa Enviado). Él fue, se lavó, y volvió con vista. Y los vecinos y los que antes solían verlo pedir limosna preguntaban: «¿No es ese el que se sentaba a pedir?». Unos decían: «El mismo.» Otros decían: «No es él, pero se le parece.» Él respondía: «Soy yo.»

Llevaron ante los fariseos al que había sido ciego. Era sábado el día que Jesús hizo barro y le abrió los ojos. También los fariseos le preguntaban cómo había adquirido la vista. Él les contestó: «Me puso barro en los ojos, me lavé, y veo.»

Algunos de los fariseos comentaban: «Este hombre no viene de Dios, porque no guarda el sábado.» Otros replicaban: ¿Cómo puede un pecador hacer semejantes signos? Y estaban divididos. Y volvieron a preguntarle al ciego: «Y tú, ¿qué dices del que te ha abierto los ojos?». Él contestó: «Que es un profeta.»

Le replicaron: «Empecatado naciste tú de pies a cabeza, ¿y nos vas a dar lecciones a nosotros?». Y lo expulsaron. Oyó Jesús que lo habían expulsado, lo encontró y le dijo: «¿Crees tú en el Hijo del hombre?». Él contestó: «¿Y quién es, Señor, para que crea en él?». Jesús les dijo: «Lo estás viendo: el que te está hablando, ese es.» Él dijo: «Creo, Señor.» Y se postró ante él.

COMENTARI

Guarició d'un cec de naixement

Sentit del gest. És ben sabut que l'Evangeli de Joan només narra set miracles de Jesús. També estem familiaritzats amb el fet que l'Evangeli de Joan els anomena signes. El text d'avui explica prou bé perquè són signes. Es tracta d'un miracle extraordinari: «Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement». Tots els signes de Jesús en l'Evangeli de Joan són extraordinaris: més de 600 litres d'aigua convertits en vi; un noi malalt, guarit de lluny estant; un impossibilitat que feia trenta-vuit anys que estava paralític i que es cura; una multitud alimentada amb cinc pans i dos peixos... Ara bé, l'accent més

important no és la magnitud dels gestos. L'accent més important l'aclareix Jesús en el text d'avui quan diu als deixebles: «Mentre és de dia nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat». Els miracles de Jesús són signes perquè són obres del Pare que ha enviat Jesús. Per això el nucli del diàleg del guarit amb els jueus és l'origen de Jesús, que Jesús ve de part de Déu, que ha estat enviat per Déu. D'aquí la dada simbòlica: la piscina que guareix el cec es diu *Siloé* que vol dir enviat. Aquest és el nucli de la confessió de fe cristiana.

La por dels pares del cec. Aquesta por ve del fet que «les autoritats jueves ja havien decretat que si algú confessava que Jesús era el Messies fos expulsat de la sinagoga». Ni la confessió de Jesús —Messies, ni tam-

poc l'expulsió dels cristians de la sinagoga no són dades que s'adiguin amb el nivell de la vida de Jesús. L'Evangeli de Joan està situant en la vida de Jesús dues dades que pertanyen al temps de la comunitat joànica que està sent expulsada de la sinagoga. Tenim testimonis jueus de la fi del segle I, que aquesta mesura disciplinària es va prendre a Jabneh, per part dels jueus, vers els anys 85-90.

L'Evangeli de Joan és un reflex de la vida de Jesús, però també de la vida de la comunitat joànica que creu en la presència de Jesús en el seu si. Aquest encavalcament de nivells actualitza la presència de Jesús per als lectors.

Trobada d'animadors de l'Aplec de l'Esperit a Banyoles

Més d'un centenar d'agents de pastoral —catequistes de confirmació, animadors de grups de joves, monitors, preveres i responsables de pastoral de les escoles, entre d'altres— es van aplegar el 22 de febrer a Banyoles en la jornada d'animadors prèvia a l'Aplec de l'Esperit del proper 7 de juny amb el lema «És el Senyor». Una colla de la nostra diòcesi —encapçalada pel Delegat de Joventut, Lluís Plana— es va fer present i va participar en els moments de pregària, de reflexió, treball en grups i una proposta lúdica.

La jornada va començar a l'escola Casa Nostra de Porqueres, de les Operàries Parroquials Magdalena Aulina, amb la benvinguda del Bisbe Francesc Pardo, Bisbe de Girona i Bisbe responsable de la Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears, i la presentació a càrrec del delegat de Joventut de Girona, Mn. Jordi Callejón i la directora del SIJ i delegada de Joventut de Tarragona, Marisa Jiménez. Després de la pregària, Mn. Joan Àguila, intèrpret de l'himne de l'Aplec, va presentar-lo en directe: d'aquí a poc, es presentaran quatre catequisis per a treballar-lo. Els delegats de Joventut van presentar l'horari de la jornada de l'Aplec, els materials previs, la pàgina web, les experiències del matí que seguiran els adolescents i joves i la dinàmica dels acompanyats (+25 anys) que tindrà una col·laboració estreta amb la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Jornada Diocesana de les Famílies

Les famílies de la diòcesi d'Urgell van celebrar la seva trobada anual al Santuari del Sant Crist de Balaguer el passat diumenge 9 de març en un ambient festiu de fe, amb el lema «La família: esperança del món». Van participar-hi unes 200 persones de totes les edats, arribades d'arreu del Bisbat.

Des de dos quarts d'onze del matí les famílies van anar arribant a l'esplanada davant el Santuari, on van poder saludar-se i conversar compartint un petit esmorzar. Algunes van expressar per escrit el que esperaven d'aquesta jornada a un llibre, on a la fi de la trobada molts també hi van deixar la seva impressió de la trobada. Els nens van anar al parc del Santuari per a compartir, dividits per edats, diverses activitats acompanyats per un grup de monitors, mentre els adults van entrar al Santuari per a escoltar diversos testimonis de famílies que, d'una manera molt sincera i emotiva, van compartir l'empremta que la fe deixa a les seves llars i a les seves vides. Tot i que cada parella va parlar de diversos aspectes, gairebé totes van coincidir en destacar la força que dona al matrimoni la fe cristiana, que fa possible un estil familiar basat en l'esperança i en l'amor.

Després d'una petita pausa, la comunitat de clarisses i les joves de l'escola de dansa de Balaguer van oferir una bella representació de la llegenda del Sant Crist de Balaguer a través del ball i la música. Tot seguit es va celebrar l'Eucaristia, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, qui, a l'estil del Papa Francesc als seus discursos, va desenvolupar tres grans idees: misericòrdia, conversió i vida.

L'hotel Santuari va acollir el dinar de germanor d'un centenar dels participants, una bona part dels quals a la tarda varen visitar diversos indrets d'interès històric de l'esplanada on es troba el Santuari i van cloure la diada a l'església gòtica de Santa Maria de Balaguer.

Nous integrants a la Delegació de Família i Vida

Dissabte 8 de març, a la casa d'espiritualitat del Sant Crist de Balaguer, es va reunir la nova Delegació de Família i Vida del Bisbat d'Urgell, que

ha quedat constituïda, a més del Delegat Mn. Joan Antoni Mateo i el Sotsdelegat Mn. Cinto Busquet, per Josep Pau Baró i Maria Mercè Codina, Pere Coll i Susanna Cots, Alfred Llahí, Mn. Jordi Miquel, Patrícia Navas, Mn. Carles Albert Ospina, Jordi Picart i Maria Carme Valls (que representen la Delegació al Consell Pastoral Diocesà) i Mn. Lluís Eduard Salinas, provinents de diversos indrets del Bisbat. En aquesta primera reunió, els membres de la Delegació van acabar d'enllestir els darrers preparatius per a la Jornada Diocesana de les Famílies de l'endemà.

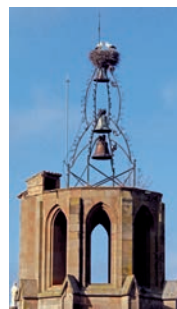
Bellcaire col·labora amb Mans Unides

Els alumnes i professors de l'escola Bonavista de Bellcaire van recaptar 237,35 € pel condicionament d'una escola a Haití, l'escola Immaculada Concepció, que al terratrèmol de 2010 va quedar molt malmesa, i a on Mans Unides d'Urgell vol ajudar a construir cinc aules. Es va celebrar un esmorzar solidari amb la col·laboració de tota la comunitat educativa, i del forn Bellcaire, que va regalar els panets que es van menjar per a l'àpat. Mn. Iván Ayala, rector de Bellcaire, va participar en l'activitat i va encoratjar els infants en la solidaritat, agraïnt l'esforç i la sensibilitat de tots.

Santa Maria de Ponts: el niu de cigonyes més alt de Catalunya

L'església parroquial de Santa Maria de Ponts allotja el niu de cigonyes situat més alt sobre el nivell del mar a Catalunya. Les aus el van iniciar fa més de 15 anys, havia arribat a sobrepasar el 1.500 quilos, ja que les cigonyes recreixen els seus nius any rere any. El dilluns 10 de març es va fer una operació de manteniment i neteja del niu, per rebaixar el pes i millorar la seva estabilitat i també per netejar el teulat del campanar. La van dur a terme tècnics del Centre de Recuperació de la Fauna de Valld'Alent, en el marc del pla de conservació de la cigonya a Catalunya, amb el suport de tècnics de l'ajuntament de Ponts. Va ser necessària una grua de grans dimensions per treballar sobre el niu i es va fer amb gran cura de les aus allotjades. Mn. Jaume Mayoral va seguir de prop els treballs de condicionament del temple.

Per accedir a tot l'article publicat a la revista Església d'Urgell

LA PLETA

Pacificar l'ànima i el món

La pau anhelada (1)

L'anhel de pau està inscrit en el nucli més pregon de tot ésser humà. La pau, tal com ensenya Sant Agustí d'Hipona, deriva de l'ordre, de l'harmonia de les parts. És la tranquil·litat en l'ordre. Quan hi ha un desajust o un desequilibri de forces es produeix una descompensació que altera la pau i d'aquí neix el conflicte. Mentre hi hagi, per exemple, injustícia social, és a dir, desequilibri en la distribució dels béns de la natura, hi haurà, necessàriament, desordre i aquest desordre genera el conflicte. És un eufemisme referir-se al nou ordre del món, mentre en aquest suposat nou ordre hi ha milions d'éssers humans que no poden viure la seva existència en condicions mínimament dignes. Més que d'ordre, s'hauria de qualificar de desgavell planetari. (...)

La pau és un dels béns més estimats, però, a la vegada, un dels més fràgils i precaris. Cal insistir,

un cop més, que no és solament l'absència de guerra, tot i que l'absència de guerra és la primera condició per a la pau. No hi pot haver una pau duradora, ni en l'interior dels països, ni entre les nacions, sense un permanent esforç de veritat, de justícia, de solidaritat i de llibertat¹. La qüestió no està en garantir l'ordre a través de la por o l'amenaça, sinó a partir d'un ordre just en el qual cadascú pugui ésser tractat dignament.

Quan l'ordre es manté per la força és un fals ordre, perquè no respon a la naturalesa de les coses, sinó que és imposat des de fora, per un principi de coacció que, si perdura en la seva activitat, generarà revoltes, ressentiments i reaccions virulentes.

A l'hora de pensar la pacificació del món, cal contemplar la dimensió d'agressivitat que hi ha en la condició humana. Partim de la idea que l'agressivitat és una part integrant de la persona, que en ella hi ha un fons obscur que, en determinades circum-

tàncies aflora a la superfície i mostra la seva faç més destructiva. Aquesta idea està latent en la ment d'egregis pensadors de la cultura occidental. Ho trobem expressat i analitzat en els textos del Marquès de Sade, de Thomas Hobbes, d'Arthur Schopenhauer i de Sigmund Freud, per citar, solament, algunes figures cimeres.

La tendència destructiva, tanàtica, forma part de la condició humana i no es pot extirpar sense extirpar l'home. Si això és així, no es tracta, doncs, d'intentar eliminar-la (tasca absurda), sinó de canalitzar-ne i transformar aquesta energia al servei de tots. Aquesta tendència, sempre latent, només necessita algun estímul extern per agafar força i manifestar-se.

Dr. Francesc Torralba

Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell

¹ Cf. JOAN XXIII, *Pacem in terris*, 149.